

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Lubomíra Velce a soudců JUDr. Tomáše Pirka a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci

žalobkyně: **Asten Hotels s.r.o.**, IČO: 24166898
sídlem Pařížská 1, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátkou JUDr. Karolinou Besser
sídlem Palác Riesů, Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Bellevue hotel Latrán Services, s.r.o.**, IČO: 06070922
sídlem Na Konvářce 1864/13, 150 00 Praha 5
zastoupena advokátkou Mgr. Monikou Zušákovou
sídlem Košická 72/4, 101 00 Praha 10

o zaplacení částky 5 682 622 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 19. prosince 2019, č. j. 16 C 280/2018-306,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 75 891,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Karolíny Besser, advokátky.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 5 682 622 Kč s příslušenstvím (výrok I), současně zastavil řízení v části, ve které se žalobkyně domáhala zaplacení zákonného úroku z prodlení ve výši 8,5 % za každý den prodlení z částky 62 300 Kč od 3. 5. 2018 do zaplacení, z částky 76 505 Kč od 3. 5. 2018 do zaplacení, z částky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

93 131 Kč od 12. 5. 2018 do zaplacení, z částky 109 505 Kč od 12. 5. 2018 do zaplacení, z částky 2 978 170 Kč od 17. 8. 2018 do zaplacení, z částky 109 505 Kč od 16. 6. 2018 do zaplacení, z částky 132 222 Kč od 17. 6. 2018 do zaplacení a z částky 1 837 852 Kč od 1. 7. 2018 do zaplacení, zákonného úroku z prodlení ve výši 9 % za každý den prodlení z částky 109 505 Kč od 16. 7. 2018 do zaplacení a z částky 173 927 Kč od 16. 7. 2018 do zaplacení a smluvní pokuty ve výši 78 862,32 Kč (výrok II), dále zamítl vzájemný návrh žalované na zaplacení 2 497 409,70 Kč s příslušenstvím (výrok III), a současně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 774 617 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Karoliny Zelenkové, advokátky (výrok II). Takto rozhodl o požadavku žalobkyně na zaplacení odměny podle smlouvy o managementu hotelu uzavřené dne 1. 11. 2012 mezi žalobkyní a právní předchůdkyní žalované společností HOTEL U MĚSTA VÍDNĚ (CK), a.s. (dále též jen „Smlouva“), jejímž předmětem bylo úplatné poskytování služeb spočívajících zejména v řízení provozu hotelu, který se nachází na adrese Latrán 77, 381 01 Český Krumlov (dále též jen „hotel“). Současně bylo takto rozhodnuto o vzájemném návrhu žalované, která se jím domáhala náhrady škody a smluvní pokuty vyplývající ze Smlouvy.

2. Podáním ze dne 6. 11. 2019, a to již po zahájení jednání ve věci samé, vzala žalobkyně žalobu částečně zpět s tím, že nadále již nepožaduje úhradu smluvní pokuty a dále úhradu zákonného úroku z prodlení. Uvedeným podáním žalobkyně rovněž změnila žalobu tak, že nadále požaduje z dlužných částek úhradu smluvního úroku z prodlení v souladu s ust. 3.3 Smlouvy. Při jednání soudu prvního stupně dne 14. 11. 2019 byla změna žaloby co do požadavku úhrady smluvního úroku z prodlení soudem připuštěna. Co do uvedeného částečného zpětvzetí žaloby sdělila žalovaná k výzvě soudu v rámci svého podání ze dne 15. 11. 2019, že s částečným zpětvzetím žaloby nesouhlasí. Soud prvního stupně však neshledal v argumentaci žalované žádné vážné důvody ve smyslu ust. § 96 odst. 3 o. s. ř., pro které by bylo na místě rozhodnout, že zpětvzetí návrhu není účinné. Proto postupoval dle ust. § 96 odst. 1, 2 o. s. ř. a řízení v rozsahu provedeného zpětvzetí částečně zastavil.
3. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k těmto skutkovým a právním závěrům. Dne 1. 11. 2012 byla v souladu s ust. § 269 odst. 2 obch. zák. mezi žalobkyní jako manažerem a společností HOTEL U MĚSTA VÍDNĚ (CK), a.s., jako vlastníkem, uzavřena Smlouva, na základě které se žalobkyně, jakožto manažer, zavázala za podmínek stanovených Smlouvou poskytovat služby spočívající v tom, že bude jménem, na účet a náklady společnosti HOTEL U MĚSTA VÍDNĚ (CK), a.s., komplexně řídit provoz hotelu, který se nachází na adrese Latrán 77, 381 01 Český Krumlov, a společnost HOTEL U MĚSTA VÍDNĚ (CK), a.s., se zavázala za tyto služby žalobkyni hradit ve Smlouvě sjednanou odměnu. V souladu s ust. § 1895 a násl. o. z. byla se souhlasem žalobkyně dne 22. 12. 2017 uzavřena dohoda o postoupení uvedené Smlouvy, na základě které byla veškerá práva a povinnosti společnosti HOTEL U MĚSTA VÍDNĚ (CK), a.s., jakožto postupitele, převedena na žalovanou. Žalobkyně poskytovala žalované veškeré služby ve Smlouvě sjednané a vznikl jí tak v souladu se Smlouvou nárok na úhradu sjednané odměny ve formě záloh na obratovou odměnu, doúčtování této odměny za rok 2017 a vyúčtování Profit fee za rok 2017, dále rovněž v souladu se Smlouvou nárok na úhradu mzdy ředitele Hotelu a dále paušální částky ve výši 13 000 Kč měsíčně na tzv. sales fee aktivity (viz čl. 3.5. Smlouvy). V případě záloh, mezd ředitele a částky „sales fee“ vznikl žalobkyni nárok za období od února 2018 do května 2018 v celkové výši 2 704 452 Kč. Mezi účastníky nebyl v řízení nijak sporován nárok žalobkyně na úhradu všech výše uvedených částek odměny žalobkyně, sporný nebyl ani způsob výpočtu jednotlivých vyúčtovaných záloh na Obratovou odměnu, resp. jejich výše. Žalovaná uvedenou smluvenou odměnu žalobkyni dosud neuhradila a ocitala se tak v souladu s ust. § 365 věta první obch. zák. v prodlení s úhradou uvedené odměny žalobkyně, a to postupně dle splatnosti jednotlivých vyfakturovaných částek. Soud prvního stupně nepovažoval námitku započtení uplatněnou žalovanou z titulu jí tvrzené náhrady škody za důvodnou, proto dospěl k závěru, že žalovaná porušila svou smluvní povinnost

hradit žalobkyni za služby poskytované v souladu se Smlouvou, a žalobě proto co do požadavku jednotlivých úhrad odměny žalobkyně zcela vyhověl. S ohledem na prodlení žalované s úhradou jednotlivých částek odměny žalobkyně vznikl žalobkyni v souladu s ust. § 369 odst.1 obch. zák. rovněž nárok na úhradu příslušenství ve formě ve Smlouvě sjednaného smluvního úroku z prodlení (čl. 3.3 Smlouvy).

4. Žalovaná v rámci svého vzájemného návrhu poukazovala na škodu způsobenou žalobkyní nedodržováním sjednaného bussines plánu (dále jen „Plán“), a to v souvislosti s překročením sjednané výše mzdových nákladů v letech 2016 a 2017; z tohoto titulu žalovaná požadovala po žalobkyni náhradu takto způsobené tvrzené škody a dále uhrazení částky smluvní pokuty ve výši odstupného podle čl. 6.4. Smlouvy, a to ve výši s přihlédnutím k žalovanou provedenému jednostrannému započtení vzájemných pohledávek účastníků. Žalovaná dále uváděla, že s ohledem na opakované porušení smluvních povinností žalobkyně ve formě nedodržování sjednaného Plánu (překročení mzdových nákladů) žalovaná odstoupila dne 26. 7. 2018 od Smlouvy. Soud prvního stupně však dospěl k závěru, že žalobkyně žalované tvrzenou škodu nezpůsobila a odstoupení od Smlouvy, učiněné žalovanou dne 26. 7. 2018, není důvodné. Mezi účastníky sice není sporu o tom, že žalobkyně skutečně překročila sjednaný Plán co do mzdových nákladů v letech 2016 a 2017, nicméně uvedené náklady byly překročeny za současného zvýšení tržeb Hotelu v obou uvedených letech. V této souvislosti soud prvního stupně poukázal na výslovné znění čl. 4.4. Smlouvy, v rámci kterého si strany upravily povinnost žalobkyně hradit škodu vzniklou žalované jakožto V., příp. ponížení odměny žalobkyně v případě způsobené škody, nicméně s výjimkami, kterých se tato povinnost žalobkyně hradit způsobenou škodu netýká. Smluvní strany tak výslovně učinily právě „pro vyloučení pochybností“, přičemž si mimo jiné takto sjednaly, že o škodu se nejedná, došlo-li ke zvýšení nákladů oproti Plánu z důvodu zvýšených tržeb Hotelu. Soud prvního stupně v této souvislosti uvedl, že v řízení vyšlo najevo, že žalobkyně sice nedodržela ve vytýkaném období 2016 až 2017 Plán co do rozpočtové kázně, ovšem zároveň v uvedeném období došlo ke zvýšení tržeb Hotelu. S ohledem na uvedenou skutečnost tedy nebylo možné dospět k závěru, že žalobkyně způsobilá žalované překročením sjednaných mzdových nákladů oproti Plánu jakoukoli škodu. Ze znění čl. 4.4. Smlouvy je zcela zřejmé, že s danou situací, tj. že s ohledem na narůstající návštěvnost hotelu bude případně nezbytné navýšit i personál hotelu, potažmo vynaložit vyšší náklady na mzdy zaměstnanců, obě strany při sjednání Smlouvy počítaly, a právě proto sjednaly i tuto výjimku, tj. obě strany vzaly na vědomí, že může vzniknout situace, kdy bude Plán (mzdové náklady) odůvodněně překročen. Z uvedeného smluvního ustanovení poté nijak nevyplývá, že by zde bylo dáno nějaké případné omezení např. ve formě jakési úměry mezi výši překročených nákladů oproti Plánu a výši zvýšených tržeb. Námitka žalované v tomto směru, tj. že zvýšené tržby Hotelu nebyly úměrné tomu, k jakému zvýšení mzdových nákladů došlo, tedy nemůže obstát. Žalované tedy nevznikl nárok na náhradu tvrzené škody, neboť žádná škoda jí nebyla žalobkyní způsobena, a proto pohledávka žalobkyně nemohla zaniknout započtením.
5. K zániku Smlouvy a odstoupením od Smlouvy ze strany obou účastníků, potažmo k uplatněným nárokům na smluvní pokutu ve formě odstupného, soud prvního stupně uvedl: První přistoupila k odstoupení od Smlouvy žalovaná, a to dopisem ze dne 26. 7. 2018 s poukazem na čl. 6.6 Smlouvy, když dle žalované došlo k porušení povinností žalobkyně, k jejichž odstranění ve formě úhrady škody způsobené nedodržením rozpočtové kázně byla vyzvána dopisem ze dne 25. 6. 2018, škoda však nebyla žalobkyní ve lhůtě do 25. 7. 2018 uhrazena. Jak vyplynulo ze shora uvedeného, nedodržení Plánu co do zvýšení nákladů oproti sjednanému Plánu není dle čl. 4.4. škodou, došlo-li současně ke zvýšení tržeb. Vzhledem k tomu, že tato situace nastala, tj. žalobkyně sice co do mzdových nákladů překročila Plán, učinila však tak za současného zvýšení tržeb Hotelu, a žalované tedy škoda nevznikla. Žalobkyně tedy neuhrazením tvrzené škody neporušila žádnou ze svých smluvních povinností pro odstoupení od Smlouvy dle čl. 6.6.2. a takové odstoupení proto nemůže přinést žalovanou očekávané účinky. Z uvedených důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

tedy žalované nemůže příslušet ani požadovaný nárok na úhradu smluvní pokuty ve formě odstupného dle čl. 6.6 a čl. 6.4. Smlouvy. Vzhledem k tomu, že v řízení nebyl shledán důvodným žádný z nároků požadovaných žalovanou v rámci jejího vzájemného návrhu, soud prvního stupně vzájemný návrh žalované výrokem III rozsudku v celém rozsahu zamítl.

6. Za situace, kdy se žalovaná ocitla v prodlení s úhradou jednotlivých vyfakturovaných smluvních odměn žalobkyně a k úhradě nepřistoupila ani v dodatečně stanovené lhůtě 20 pracovních dnů od doručení písemných výzev žalobkyně, vzniklo žalované právo v souladu s čl. 6.5.5. Smlouvy odstoupit písemně od Smlouvy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tohoto svého práva využila a odstoupila od Smlouvy dopisem ze dne 2. 8. 2018, je důvodný i její nárok na úhradu smluvní pokuty, sjednané v souladu s ust. § 544 odst. 1 a násl. obč. zák., dále s přihlédnutím k ust. § 302 obch. zák., ve výši stanovené v čl. 6.3. Smlouvy. Výše smluvní pokuty 2 978 170 Kč byla mezi účastníky nesporná, ostatně stejná částka smluvní pokuty byla požadována i žalovanou, když kritéria pro výpočet smluvní pokuty v případě důvodného odstoupení od Smlouvy pro porušení smluvních povinností druhým z účastníků byla zcela totožná. Soud prvního stupně proto žalobkyni vyhověl i co do požadavku smluvní pokuty v uvedené výši, přičemž s ohledem na prodlení žalované s úhradou této smluvní pokuty, jež měla být v souladu s čl. 6.3. Smlouvy uhrazena ve lhůtě 14 dnů ode dne doručení odstoupení od Smlouvy, žalobkyni rovněž přiznal s přihlédnutím k ust. § 369 odst.1 obch. zák. právo na úhradu příslušenství ve formě ve Smlouvě sjednaného smluvního úroku z prodlení (čl. 3.3 Smlouvy).
7. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o. s. ř.
8. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání. Především namítala vadu řízení spočívající v nedodržení koncentrace řízení, kdy na jednání dne 30. 5. 2019 soud prvního stupně v souladu s ust. § 118b o. s. ř. poučil, necht' veškerá svá tvrzení uvedou a důkazy k prokázání těchto tvrzení navrhnou ve lhůtě třiceti dnů počínaje dnem doručení protokolu z tohoto jednání. Žalobkyně předložila v koncentrační lhůtě různá tvrzení o jí vynaložených mzdových a jiných nákladech, jež měly být vynaloženy na popud žalované, tyto však nedoložila. Po uplynutí koncentrační lhůty na upozornění žalované se žalobkyně pokusila některá tvrzení doložit, popř. změnit. Důkazy, které byly provedeny na jednání 14. 11. 2019, vyjma výroční zprávy právního předchůdce žalované a výpovědi svědka neměly být provedeny, protože byly navrženy až po koncentrační lhůtě. Pokud se týká věci samé, žalovaná zopakovala svá tvrzení uvedená před soudem prvního stupně, především ohledně porušení Plánu – překročení mzdových nákladů – žalobkyní. Podle jejího názoru nejsou relevantní tržby a obrat, ale hrubý provozní zisk tak, jak jej definuje smlouva. Tržby hotelu z pohledu skutečného zisku nejsou relevantní, neboť by bylo možné dojít k absurdnímu závěru, že pokud by došlo ke zvýšení tržeb byť o 1 Kč, mohla by žalobkyně překročit Plán v nákladové části třeba o 500% a bylo by to zcela v souladu se Smlouvou. Žalovaná tedy tvrdila, že žalobkyně porušila ujednání ve Smlouvě tím, že překročila v tvrzeném období Plán v mzdových nákladech a důvod pro odstoupení od smlouvy stanovený v čl. 6.6.2 Smlouvy byl naplněn. Závěrem proto žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil, žalobu zamítl, vzájemnému návrhu žalované vyhověl a uložil žalobkyni povinnost uhradit žalované náhradu nákladů řízení.
9. Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání vyvracela odvolací námitky žalované, tvrdila, že svou činností v hotelu zvýšila zisk hotelu o více než 800% a navrhla rozsudek jako věcně správný potvrdit.
10. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
11. Odvolací soud především konstatuje, že soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) a na jejich základě učinil odpovídající a správné závěry o skutkovém stavu věci, přičemž tyto závěry též správně posoudil i po stránce právní. Odvolací argumenty žalované nejsou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

schopny otrást správností přezkoumávaného rozsudku. Ani námitka odvolatelky týkající se porušení zákonné koncentrace řízení nemůže správnost napadeného rozsudku zvrátit. Soud prvního stupně totiž ve svých skutkových závěrech vycházel především z nesporných tvrzení účastníků, jednotlivých ustanovení Smlouvy a dále důkazů, které byly předloženy, či alespoň označeny právě současně s podáním doručeným soudem prvního stupně poslední den koncentrační lhůty, tedy dne 22. 7. 2019 (např. výroční zpráva za rok 2016). I kdyby tedy v řízení byly provedeny další důkazy v rozporu s ust. § 118b o. s. ř., na závěru o skutkovém stavu věci, že žalobkyně podle Smlouvy není povinna hradit žalované zvýšené mzdové náklady, neboť současně došlo k navýšení tržeb (viz čl. 4.4 Smlouvy), a že tedy Smlouva žalobkyni porušena nebyla, by tyto důkazy nemohly mít vliv. Skutečnost, že současně se zvýšením mzdových nákladů došlo k navýšení tržeb hotelu, navíc nebyla mezi účastníky sporná, žalovaná pouze účelově vykládala shora citované smluvní ujednání v návaznosti na dosažený zisk. Takové ujednání však Smlouva neobsahuje. Závěr soudu prvního stupně, že ve Smlouvě není dáno jakékoli další omezení např. ve formě úměry mezi výší překročených nákladů oproti Plánu a výší zvýšených tržeb, či výší překročených nákladů a ziskem hotelu. Odvolací soud k tomu podotýká, že oba účastníci, tedy i žalovaná a její právní předchůdkyně, jsou v daném oboru profesionály, a pokud by zamýšlely vyvinění žalobkyně z odpovědnosti za překročení mzdových nákladů vázat, kromě zvýšených tržeb, na nějaké další podmínky, bezpochyby by se takový úmysl do písemně uzavřené smlouvy promítl.

12. Odvolací soud proto ze všech uvedených důvodů napadený rozsudek soudu prvního stupně ve všech jeho výrocích podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil včetně správného výroku o nákladech řízení.
13. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., když žalovaný byl i v této fázi řízení zcela procesně úspěšný. Náleží mu proto náhrada účelně vynaložených nákladů, které jsou tvořeny odměnou jeho advokáta za dva úkony právní služby po 31 060 Kč (vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu) podle § 7, § 8 odst. 1 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a dva režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), což činí celkem 75 891,20 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř.

Praha 1. července 2020

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu